

Los jij de moord op?
Het dodenbos

Antony Johnston bij Boekerij:

Los jij de moord op?

Los jij de moord op? – Het dodenbos

Antony Johnston

Los jij de moord op?

Het dodenbos

Vertaald door Marike Groot en Sander Brink

ISBN 978-90-492-1208-7

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Can You Solve the Murder? – The Forest of Death*

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp en -beeld: © Patrick Knowles, bewerkt door Pinta
Grafische Producties

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 7RQ Ltd.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze
uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Ter herinnering aan Joe Dever

Hoe je de moord kunt oplossen

Het dodenbos is geen doorsnee zaak... en dit is geen doorsnee boek.

Los jij de moord op? is een interactieve roman. Anders dan bij een normaal boek moet je het niet gewoon van het begin tot het einde lezen. Als je de tekst achter elkaar leest, is het verhaal onbegrijpelijk, en dat zou de ervaring bederven – want dit verhaal is ook een puzzel, waarin JIJ de rol van de rechercheur speelt en JIJ de misdaad moet oplossen door beslissingen te nemen over het onderzoek.

Wie ga je verhoren? Welke tips volg je op? Welke aanwijzingen vind je? En ten slotte: wie ga je beschuldigen? De keuzes zijn aan jou, en alleen door het juiste pad te volgen kun je de moord oplossen.

Zo werkt het:

Genummerde hoofdstukken

Het verhaal is onderverdeeld in hoofdstukken die allemaal genummerd zijn. Lees eerst aandachtig de tekst, want er kunnen belangrijke aanwijzingen in verstopt zijn. (Maar kijk uit voor valse aanwijzingen...)

Aan het eind van elk hoofdstuk krijg je een keuze wat jij als rechercheur wilt doen. Elke keuze leidt je naar een ander nummer; neem een beslissing en ga vervolgens naar het hoofdstuk dat overeenkomt met dat nummer en lees verder.

Laten we bijvoorbeeld zeggen dat je zojuist een hoofdstuk hebt gelezen en dat aan het eind daarvan de volgende opties staan:

- 🔍 *Als je het lijk wilt onderzoeken, ga dan naar 35*
- 🔍 *Als je de plaats delict wilt verkennen, ga dan naar 143*

Nu moet je beslissen welke van de twee handelingen je wilt verrichten. Als je ervoor kiest om het lijk te onderzoeken, blader je door het boek tot je bij hoofdstuk 35 komt en lees je dat. Denk eraan dat je het *hoofdstuknummer* opzoekt, niet de bladzijde. Als je in plaats daarvan ervoor

kiest om de plaats delict te verkennen, blader je door het boek naar hoofdstuk 143 en lees je dat. (Deze getallen zijn maar voorbeelden en geven niet de werkelijke inhoud van die hoofdstukken in dit boek weer.)

Als je de e-bookuitgave leest, hoef je niet eens heen en weer te bladeren.* Klik in plaats daarvan gewoon op het vetgedrukte cijfer ‘35’ aan het einde van de keuzemogelijkheid om automatisch naar dat hoofdstuk te worden gebracht.

**Behalve in een paar uitzonderlijke omstandigheden, die je zult ontdekken naarmate je verder komt in het boek...*

Jouw rechercheursnotitieboekje

Iedere goede rechercheur heeft een notitieboekje bij zich om informatie en bewijzen in bij te houden die cruciaal zijn voor het oplossen van de zaak. Achterin vind je blanco pagina’s die je kunt gebruiken als je eigen notitieboekje, en om Aanwijzingnummers op te schrijven. (Je zult alleen wel je eigen pen of potlood moeten gebruiken. Het lijkt wel of er steeds meer bezuinigd wordt op het politiebudget...)

Als je liever niet in je exemplaar van dit boek schrijft, kun je een afzonderlijk notitieboekje of zelfs een digitaal document gebruiken. Wat jij het prettigst vindt. Waar het om gaat is dat je er makkelijk in kunt schrijven en het nog eens kunt doornemen tijdens het lezen, want beide handelingen zul je veelvuldig moeten doen.

Noteer informatie over het verhaal, de verdachten, je theorieën en alles waarvan je verder denkt dat het van belang zou kunnen zijn. Als je een moord wilt oplossen moet je goede aantekeningen maken, en *Het dodenbos* is daarop geen uitzondering.

Aanwijzingnummers

Van tijd tot tijd zul je de opdracht krijgen een Aanwijzingnummer in je notitieboekje op te schrijven.

Aanwijzingnummers bestaan uit een letter en een cijfer, zoals G2, P5, A4, enzovoort. Het is belangrijk dat je deze opschrijft als je die opdracht krijgt, want in latere hoofdstukken zal je gevraagd worden om te checken of je een bepaald Aanwijzingnummer in je notitieboekje hebt staan. Je zult dan naar een specifiek hoofdstuk worden verwezen. (Er zijn een heleboel verschillende routes die je kunt nemen in

dit verhaal, dus soms krijg je de opdracht om een Aanwijzingnummer dat je al hebt in je notitieboekje op te schrijven. Dit is geen fout. Sterker nog, het is een teken dat je goed bent in het vinden van aanwijzingen! Dus maak je er geen zorgen over en ga gewoon verder.)

Laten we zeggen dat je in een hoofdstuk de opdracht krijgt om **P5** in je notitieboekje te schrijven. Vervolgens krijg je in een ander hoofdstuk deze keuze:

- 🔗 *Als je P5 in je notitieboekje hebt geschreven, ga dan naar 45*
- 🔗 *Zo niet, ga dan naar 118*

In dit voorbeeld zou je naar hoofdstuk 45 gaan, want je hebt **P5** opgeschreven. Maar als je dat Aanwijzingnummer niet in je notitieboekje had, zou je in plaats daarvan naar hoofdstuk 118 gaan.

Soms zal je gevraagd worden om in je notitieboekje te kijken naar méérdere Aanwijzingnummers. Als dit gebeurt, moet je ze in de volgorde waarin ze gegeven worden vergelijken met je aantekeningen en het eerste nummer opvolgen dat van toepassing is.

Stel je bijvoorbeeld voor dat je nu zowel **P5** als **A4** hebt opgeschreven. Verderop lees je een hoofdstuk dat eindigt met de volgende instructies:

Loop je notitieboekje na in deze volgorde:

- 🔗 *Als je G2 al in je notitieboekje hebt opgeschreven, ga dan naar 87*
- 🔗 *Als je A4 al in je notitieboekje hebt opgeschreven, ga dan naar 165*
- 🔗 *Als je P5 al in je notitieboekje hebt opgeschreven, ga dan naar 45*
- 🔗 *Zo niet, ga dan naar 118*

Je hebt geen **G2** in je notitieboekje, dus die opdracht negeer je. Je hebt wel **P5** opgeschreven, maar je hebt óók **A4** opgeschreven, en de opdracht voor dat Aanwijzingnummer komt vóór **P5** in de lijst. In dit voorbeeld zou je dus naar hoofdstuk 165 gaan.

Aanwijzingnummers zijn van cruciaal belang om de zaak op te lossen, en ze bepalen ook je rechercheursscore nadat het vonnis is geveld, dus let er goed op.

Los jij de moord op?

Onthoud: JIJ bent de rechercheur, en het is aan JOU om deze laaghartige misdaad op te lossen! Om met succes vast te stellen wie de dader is, heb je aandacht voor details nodig, in combinatie met speurdersvaardigheden en goede aantekeningen.

 Begin nu je onderzoek door naar hoofdstuk 1 te gaan.

‘Een jonge vrouw, met vreemde kleren aan, die om middernacht dood gevonden wordt in een bos. Veel verdachter wordt het niet, hè?’ zegt brigadier McAdam grimmig terwijl ze schakelt en de bocht in stuurt.

‘Alsof de duvel ermee speelt, zoals de uitdrukking luidt. Wat weten we nog meer?’ vraag je vanaf de bijrijdersstoel, je vastgrijpend aan de handgreep boven je hoofd.

‘Dat is het enige wat me verteld is. Maar agent Zwale is al ter plaatse. Hij zal ons straks ongetwijfeld wel op de hoogte brengen.’

McAdam concentreert zich op de weg en racet door het donker steeds dieper Grenholme Forest in. Je kijkt hoe boomtakken op hoge snelheid voorbij zoeven, zodat de vollemaan knippert in je gezichtsveld, en je hoopt maar dat de dieren van het bos zo verstandig zijn om McAdam te horen aankomen en een heel eind uit de buurt te blijven. Je werkt nu al een tijdje met de brigadier, sinds haar transfer vanuit de politie van Northumberland, maar de nachtelijke boswezens maken haar gescheur als een rallyrijder voor het eerst mee.

Je opent een kaart van het gebied op je telefoon. De ontvangst lijkt hier traag en ongelijkmatig, dus het duurt een tijdje voor hij geladen is, maar uiteindelijk zie je het dorpje Grenholme en het gelijknamige woud, dat het volledig omgeeft en isoleert. Het bos is groot en strekt zich anderhalve kilometer in elke richting uit rondom het dorp. Er loopt maar één grote weg door het bos, en daar bevinden jullie je op dit moment op. Je ziet een aantal aangegeven bezienswaardigheden binnen het bosgebied: uitkijktorens, uitzichtpunten en zelfs een moerasgebied.

McAdam slaat vanaf de hoofdweg een smal eenbaansweggetje in tussen de bomen door, en al snel zien jullie zwaailichten voor jullie uit. Politiewagens en een ambulance bezetten een hamerkopvormige parkeerplaats aan het einde van het weggetje, bij de oever van een smalle rivier. Als jullie onderweg het riviertje hebben overgestoken, was het zo donker dat je het niet hebt opgemerkt.

Er staan hier ook een paar auto's van burgers geparkeerd, waaron-

der een gehuurde Ford Transit. Aan hun positie te zien, stonden deze voertuigen er al voordat de politie aankwam.

McAdam stopt en je stapt uit, een laaghangende, vlaggerige mist in die dicht bij de grond rondom je voeten tot over het water over de grond kruipt. Je huivert in de nachtelijke lentelucht en kijkt vergeefs om je heen of je ergens het vertrouwde blauwwitte afzetlint ziet.

Een agent in uniform, lang en breedgeschouderd, komt naar je toe om je te begroeten. Je herkent hem als agent Zwale, een enthousiaste jongeman met de ambitie om de overstap te maken naar de recherche. Hij is een goede agent, al is hij af en toe een beetje snel afgeleid, maar naar jouw mening moet hij eerst iets meer ervaring opdoen.

‘Goedenavond, inspecteur. We hebben de plaats delict afgezet,’ zegt hij.

‘Dank je, agent. Eh... waar is het dan? Ik zie geen lint.’

‘Een paar honderd meter die kant op,’ legt Zwale uit, wijzend in de richting van de bomen. ‘Dichterbij kunnen voertuigen niet komen.’

‘Hebben we laarzen nodig? De lucht voelt vochtig aan.’

‘Ik heb begrepen dat dat normaal is hier, maar de grond is grotendeels droog. Het lastigste is om te zien waar je naartoe moet. Ik heb de jongens opdracht gegeven met lint een pad tussen de bomen door aan te geven zodat we niet verdwalen.’

‘Goed gedaan. Ga maar voor.’

Hij neemt jou en McAdam mee dieper het bos in, waarbij hij het pad verlicht met een zaklantaarn. En inderdaad, er is politielint tussen de bomen gespannen om jullie naar de plaats delict te leiden. Je komt langs agenten in uniform en een assistent-patholoog, die allemaal in de tegenovergestelde richting lopen, terug naar de parkeerplaats. Na bijna tien minuten lopen zie je een eindje voor je uit lichten, wazig en onduidelijk tussen de bomen door.

‘Het slachtoffer is geïdentificeerd als Lori Velvet,’ zegt agent Zwale tegen je, terwijl hij over dikke boomwortels heen stapt die over het pad kronkelen. ‘Vrouw, tweeëntwintig jaar oud, ongetrouwd, geen kinderen.’

‘Lori Velvet?’ zegt McAdam verbaasd. ‘Je bedoelt de zangeres van Killer Velvet?’

‘Dat klopt, brigadier. Ze waren hier een videoclip aan het opnemen. De andere bandleden hebben het lichaam geïdentificeerd.’

McAdam grinnikt. 'Dat waren dus die berichten over vreemde kleding. Blijkbaar zijn de mensen hier niet zo van leer en studs.' De muzieksmaak van de brigadier gaat in de richting van hard en heftig, dus het is niet heel verrassend dat ze deze rockband kent.

'Wie heeft haar gevonden?' vraag je.

'Een plaatselijke astronoom, in het bos met de dorpsclub,' verduidelijkt Zwale. 'Ik heb hem en de bandleden van het slachtoffer laten weten dat u met ze zal willen praten.'

Op dat moment stijgt de mist op en sliert over het pad, waardoor het zicht je wordt ontnomen. Ergens dichtbij krast er een uil. Dan het geklapwiek van brede vleugels, een windvlaag...

'*Aaah!* Verdomme,' gilt McAdam, en ze struikelt naar achteren.

Je draait je om en ziet haar voorovergebogen staan met haar handen op haar knieën, helemaal bleek. McAdam is klein en pezig, het soort agent dat eruitziet alsof ze voor haar ontspanning graag tegen dingen slaat, en je hebt haar nog nooit zo geschrokken gezien.

'Gaaf het, brigadier?'

'Alsof er een gezicht... uit de mist... op me af kwam,' zegt ze tussen ademhalingen door.

Het gekras klinkt nog een keer van ergens tussen de bomen.

'Het is maar een uil,' zeg je terwijl je je lachen probeert in te houden. 'Kom mee.'

Ze moppert iets over hoe onnadenkend het is van sommige mensen om zich op dit soort plekken te laten vermoorden in plaats van, laten we zeggen, een gezellig winkelcentrum met felle lampen en ruime parkeergelegenheid.

Het doet je je afvragen: waarom zou een rockband ervoor kiezen om hier een videoclip op te nemen?

Je loopt vanuit de bomen een open plek op, en wat je ziet zou wel eens het antwoord kunnen zijn.

Elf bleke stenen die tot je middel komen, met vreemde markeringen in krijt erop, staan in een cirkel met een doorsnee van vijftien meter. De tekens zijn een soort abstracte vormen, mogelijk van rituaalistische aard. Je herkent ze niet, maar heidense symboliek ligt dan ook ver buiten je expertisegebied. Waarschijnlijk vond de rockband het monument een goede achtergrond voor hun videoclip.

Helaas bleek dat niet het geval. Eindelijk heb je het vertrouwde blauwwitte lint gevonden; het omgeeft de stenencirkel, in het middelpunt waarvan een al even vertrouwde witte tent van de forensische recherche staat. Politieagenten in uniform bewaken het afzetlint en praten met een verbazende hoeveelheid mensen die zich eromheen hebben verzameld, terwijl forensisch onderzoekers in beschermende kleding de tent in- en uitlopen.

‘Deze staan bekend als de Sluitstenen,’ legt agent Zwale uit. ‘Dokter Wash is daarbinnen bij het lichaam.’

Mistflarden slierten tussen de bomen vandaan en door de cirkel terwijl je de plaats delict bekijkt.

‘Verdorie. Geen bereik,’ zegt McAdam terwijl ze op haar telefoon kijkt. ‘Ik wilde informatie over de stenen opzoeken.’

Je duikt onder het lint door en loopt naar de tent, gevolgd door McAdam. Het interieur is verlicht met felle ledlampen. Een politiefotoograaf maakt foto’s van de plaats delict, terwijl een oudere patholoog met wit haar het slachtoffer onderzoekt. Als ze je ziet binnenkomen, komt ze overeind, kreunend terwijl ze haar rug strekt. Je hebt al vaak met dokter Wash gewerkt en vertrouwt volledig op haar oordeel.

‘Goedenavond, hoofdinspecteur,’ zegt ze, en ze gebaart dat je dichterbij moet komen. ‘Ik ben bang dat het geen prettig gezicht is, maar het is tenminste wel een nette wond. Ze heeft nauwelijks geleden.’

Lori Velvet ligt op haar zij, met één arm uitgestrekt en haar benen gebogen. Je zou kunnen denken dat ze sliep, afgezien van haar glazige, starende ogen.

Haar kleding is nog vreemder dan je zou verwachten. Ze heeft een wijde broek aan en een opbollende tuniek, allebei gemaakt van vele lagen ruwe stof met scheuren en gaten erin, en daaroverheen een zware jas, ook versleten en vol gaten. Een grote verscheidenheid aan accessoires zoals veren, twijgjes en sjaaltjes zijn op de jaspanden en de mouwen gestikt en geklemd. Armbanden bedekken haar polsen, en ze heeft zware zwarte laarzen aan, alsof ze op het punt stond een bergwandeling te maken.

‘We hebben misschien verschillende definities van het woord “net”, dokter. Brigadier, verwachtte jij geen leer en studs?’

‘Aye,’ bevestigt ze, terwijl ze naar de vreemde outfit tuurt. ‘Ik heb

haar nog nooit in zoiets gezien. Ze was blijkbaar een nieuwe look aan het uitproberen.'

Achter dokter Wash staat een klaptafel met gereedschappen en apparatuur. Daar pakt ze een verzegelde bewijszak vanaf, die ze aan jou geeft. 'Dit hebben we op ongeveer een meter van het lichaam vandaan gevonden.'

In de zak zit iets wat eruitziet als een kap gemaakt van bont en jute, bedekt met twijgjes en mos, met een plastic stofbril over de ooggaten. De onderrand is drijfnat van het bloed.

'Wat raar,' merk je op. 'Brigadier, weet je zeker dat dit niet is hoe ze zich normaal kleepte?'

McAdam haalt haar schouders op. 'Ik ben niet hun grootste fan, maar ik denk dat ik me dit wel zou hebben herinnerd.'

'Misschien droeg ze het voor de videoclip,' opper je. 'Hoe zit het met die scheuren en gaten in haar kleren, dokter? Ook deel van het kostuum, of tekenen van een worsteling?'

De patholoog schudt haar hoofd. 'Geen van de scheuren zien er recent uit, dus ik denk dat ze zo bedoeld zijn. Net als de manier waarop ze is gestorven, als u begrijpt wat ik bedoel. Ondanks de nogal griezelige omgeving, die me als ik eerlijk ben de kriebels geeft, is het nu eens een keer vrij duidelijk. Kijk hier eens.' Ze wijst op de keel van de vrouw. 'Eén nette snee die de halsslagader heeft doorgesneden. Het bloedverlies moet heel snel zijn gegaan, zodat het slachtoffer al gauw buiten bewustzijn raakte en niet lang daarna stierf. Ik betwijfel of ze zelfs de tijd zou hebben gehad om te beseffen wat er was gebeurd.'

'Zoals u zei, ze heeft tenminste niet geleden,' mompelt brigadier McAdam, terwijl ze op haar hurken gaat zitten om de wond te onderzoeken. Je blijft een beetje op de achtergrond – zelfs vanaf hier kun je duidelijk de donkerrode, beschadigde hals van het slachtoffer zien. Het bloed heeft haar huid bedekt en is in haar bovenkleding getrokken.

'Zo te zien van links naar rechts,' merkt McAdam op, en ze kijkt naar dokter Walsh om te kijken wat zij ervan vindt.

'Daar ben ik het mee eens,' zegt ze. 'Heel goed, brigadier.'

Haar toon is een beetje neerbuigend, en je zet je schrap om tussenbeide te komen als het escaleert. Brigadier McAdam is ouderwets en

agressief, en ze heeft geen filter; dokter Wash is van goede afkomst, vegetariër en erudiet. De twee hebben al eerder aanvaringen met elkaar gehad, waarbij ze allebei flink van zich af beten – vooral tijdens McAdams eerste zaak, toen ze net was overgeplaatst naar dit gebied. Maar vannacht hapt ze niet.

‘Dus of het is een linkshandige vanaf de voorkant,’ zegt de brigadier, ‘of een rechtshandige van achteren. Ik zet mijn geld op van achteren, anders zou die persoon helemaal onder het bloed zitten. Niet dat je veel kunt zien hier.’

‘Je moet wel een heel dappere of domme moordenaar zijn om alleen maar op de mist te vertrouwen om je bebloede kleren te verhullen,’ zeg je. ‘Aan de andere kant zou die daardoor niet opgemerkt kunnen zijn door het slachtoffer. Kijk eens naar het bloed aan de onderrand van deze kap. Het lijkt aannemelijk dat mevrouw Velvet die op had toen ze werd vermoord. Die twee factoren bij elkaar zouden het gemakkelijk maken om haar te besluipen, dus ben ik het ermee eens dat ze waarschijnlijk van achteren werd aangevallen. Als we het moordwapen zouden vinden, zou dat misschien helpen.’

‘Wat dat betreft heb ik goed nieuws en slecht nieuws,’ zegt dokter Wash, die nog een bewijszak ophoudt zodat je die kunt bekijken. Tot je verbazing zit er een bebloed mes in. ‘Ik zie die blik in uw ogen, maar temper uw enthousiasme,’ waarschuwt ze. ‘Het goede nieuws is dat dit, net als de kap, dicht bij het lichaam is gevonden, en dat er dus grote kans is dat het het wapen is dat u zoekt. Het slechte nieuws is dat het symmetrisch is, dus dat helpt niet om vast te stellen of de dader links- of rechtshandig is. Het lijkt ook een doodgewoon mes te zijn dat op wel duizend plekken te koop is. Het heeft eigenlijk niets opvallends... behalve dit.’

Ze houdt de zak op naar het licht en dan valt je iets op. ‘Brigadier, kun je alsjeblieft met je lantaarn op de greep schijnen?’

Dat doet McAdam, met de zaklantaarn die ze altijd bij zich heeft. Je tuurt ingespannen naar het mes, en onder het bloed zie je een oppervlakkige inkeping in het handvat die er met een zakmes in lijkt te zijn gekrast. De krassen vormen een ongebruikelijk patroon... maar het is een patroon dat je al eerder hebt gezien.

‘Dit is hetzelfde als die symbolen die op de stenen buiten zijn gekalkt. Wat is er hier in vredesnaam aan de hand?’

Dokter Wash huivert een beetje. 'Ik ben bang dat u het moet zoeken in de richting van een ritualistisch motief.'

Een rockzangeres in een bizar kostuum die 's avonds bij vollemaan in een bos aan het filmen was, vermoord binnen een stenencirkel met een mes waarop een symbool staat dat ook op de stenen te vinden is.

'Het voelt in elk geval niet als een willekeurige, impulsieve moord,' mompelt ze instemmend. Er daalt een stilte neer over de plaats delict.

'Wat zonde,' zegt McAdam ten slotte. 'Die arme vrouw had haar hele leven nog voor zich.'

'Dokter, kunt u ons verder nog iets vertellen?'

'Op dit moment niet. Eerlijk gezegd wil ik hier zo snel mogelijk weg. Het laatste waar ik behoefte aan heb is spoken die over mijn schouder meekijken.'

'Ik heb u nooit aangezien voor een bijgelovig iemand.'

Ze kijkt naar je over haar bril heen. 'Er is meer tussen hemel en aarde, inspecteur. Ik leef al lang genoeg om te begrijpen dat alleen een dwaas het onbekende minacht.'

Je zegt gedag tegen de patholoog en stapt de tent uit. De mist is opgetrokken, en als je omhoogkijkt, zie je nog net een vallende ster boven je hoofd door de lucht schieten; een kortstondige lichtflits in het donker voordat die verdwijnt. Je richt je blik weer op de alledaagse plaats delict, en de mensen om je heen. Nu je het lichaam hebt gezien, herken je een bepaald ongemak bij sommige van de agenten in uniform die de wacht houden; geschuifel met de voeten, gemompel van onrust. Je bent zelf niet bijgelovig, maar bij een moordscène zoals deze zou iedereen zich ongemakkelijk voelen.

'Als het geen impulsieve daad was, wie wist er dan dat Lori Velvet hier op dit uur van de avond zou zijn?' vraag je je hardop af. 'Wie zou er op dat tijdstip nou hier zijn geweest, afgezien van haar bandleden?' Je kijkt naar de mensen die zich achter het lint hebben verzameld, die in drie groepen bij elkaar lijken te staan, als agent Zwale naar je toe komt.

'Meer dan je misschien zou denken,' zegt hij. 'Zoals ik al zei, waren naast de band en de videogregisseur de Grenholme Sterrenkijkers hier ook. Het was hun secretaris, Glenn Davis, die het lichaam vond.'

'Wat deed een astronomiegroepje in het bos?' vraagt McAdam.

‘Alle weilanden hier in de buurt zijn boerenland, en dus verboden terrein,’ legt Zwale uit. ‘En in Grenholme Forest zijn een paar goede uitkijkpunten en open plekken met uitzicht als je weet waar ze zijn. De Lyriden zijn op dit moment zichtbaar, snapt u. Heel spannend.’

Julie kijken de jonge agent allebei vragend aan.

‘De watte?’ zegt McAdam. ‘Hoe weet je dit allemaal, knul?’

Zwale kijkt beschaamd. ‘Sorry, sorry. De Lyriden zijn een meteorenzwerm die elk jaar rond deze tijd langskomt. Ik was zelf van plan er vannacht thuis naar te gaan kijken, maar toen kregen we de oproep om hierheen te komen.’

Je had nooit verwacht dat de jonge agent met een telescoop in zijn achtertuin zou staan, maar je hebt ze in alle soorten en maten.

‘Het klinkt alsof dat dus onze groep verdachten is,’ zegt McAdam. ‘Tenzij Aaron Warrior haar eindelijk heeft vermoord, is het niet waarschijnlijk dat het iemand uit de band is, dus laten we met meneer Davis gaan praten.’

‘Niet zo snel, brigadier,’ zeg je. ‘Ten eerste, wie is “Aaron Warrior”?’

‘De gitarist van Killer Velvet. Hij en Lori hadden iets met elkaar, en iedereen weet dat ze zo hun ups en downs hadden, zoals ze zeggen. Misschien moeten we toch maar eerst met hem gaan praten.’

Zwale schraapt zijn keel. ‘Er is nog meer. Een plaatselijke paganistengroep, die zich’ – hij kijkt in zijn notitieboekje – “De Discipelen van het Groen” noemt. Zij waren ook in het bos, op weg naar de stencirkel voor de eerste nacht van de vollemaan, toen ze Lori Velvet hoorden schreeuwen.’

‘Zei je nou “eerste” nacht?’

‘Ja, brigadier. Officieel duurt de fase van een vollemaan drie dagen, ziet u. Vanavond is de eerste.’

Je wisselt een blik met McAdam. Als de moord van vanavond echt op de een of andere manier met de vollemaan te maken heeft, voorspelt dat niet veel goeds voor de komende achtenveertig uur.

‘Oké, dan praten we ook met die maffe baardapen,’ zegt McAdam. ‘Wie is hun leider?’

‘Bill Thomas,’ zegt Zwale, wijzend naar een man die achter het lint staat. ‘Noemt zichzelf de “Eerste Discipel”.’

‘Dit gaat een lange nacht worden,’ zeg je, en McAdam kreunt. Maar

ze weet net zo goed als jij dat dit bij het werk hoort. De eerste uren na een moord zijn cruciaal, en zelfs in dit donkere uur na middernacht moeten jullie zoveel mogelijk te weten proberen te komen.

De eerste beslissing die je dan ook moet nemen, is in welke volgorde je mensen gaat verhoren.

🔪 Om met Aaron Warrior, de gitarist, te praten, ga je naar **38**

🔪 Om met Glenn Davis, de astronoom, te praten, ga je naar **113**

🔪 Om met Bill Thomas, de leider van de paganisten, te praten, ga je naar **148**

2

Je roept McAdam bij je en wijst op de plastic slagbalset.

‘Zei je niet dat je wilde dat Douglas wat vaker buiten kwam?’

‘Aye,’ zegt ze, en ze pakt het van de haak. Erachter hangt een kinderschepnetje, het soort ding waarmee je door rotspoeltjes op het strand of het ondiepe gedeelte van een rivier zou gaan.

‘Of je kunt samen met hem elritsen gaan zoeken in het plaatselijke beekje,’ opper je.

McAdam schudt haar hoofd. ‘Hij moet dingen doen waarvoor hij niet van mij afhankelijk is,’ zegt ze zacht. ‘Het is geweldig dat hij van lezen houdt, maar... voor een heleboel kinderen op zijn school geldt dat niet. Hij moet een beetje harder worden en zelfvertrouwen opdoen.’

‘Ik begrijp het. Een lastige situatie voor iedere ouder.’

Ze roept naar Raven terwijl ze de slagbalset omhooghoudt. ‘Zou u deze apart willen houden, dat ik hem aan het eind van de dag kom ophalen?’

‘Zolang u ervoor betaalt, mag u doen wat u wilt,’ antwoordt de winkeleigenaar.

Dat doet McAdam, en Raven legt het achter de toonbank. ‘Kom het maar ophalen wanneer u wilt.’

🔪 Schrijf **R5** in je notitieboekje

🔪 Ga dan naar **30**

3

‘Ik zei al, het is ceremonieel,’ zegt Bill terwijl hij opstaat. Hij loopt naar het heiligdom dat je eerder zag: een vitrine met de paraferalia van de Discipelen. Er ligt een mes in met een handvat met ingewikkelde tekens erin gekerfd en een smal lemmet. Hij opent de glazen deur van het kastje en haalt het eruit.

‘Het enige wat dit mes ooit snijdt zijn varens en bladeren, wanneer we een ritueel uitvoeren. We willen er vanavond een uitvoeren, aangezien de ceremonie van gisteravond onderbroken werd. Maar u kunt zelf zien dat het schoon is.’

Hij heeft gelijk. Het is mogelijk dat er microscopische bloedsporen achterblijven op messen nadat ze zijn afgewassen, uiteraard, maar hierop zijn ze in elk geval niet met het blote oog te zien. Daardoor, plus door het feit dat je al een mes hebt waarvan dokter Wash overtuigd is dat het het moordwapen is – dat van Lori zelf, dat heel anders is – weet je vrij zeker dat dit mes niet bij de zaak is gebruikt.

Niettemin blijft er één vraag over: is het waarschijnlijk dat Bill zo-
maar zijn mes zou vergeten mee te nemen bij een uitstapje van de Discipelen?

🔍 *Ga naar 115*

4

‘Dank u voor de thee,’ zeg je. Je hebt maar een paar slokjes genomen, maar het was een beleefd gebaar om Glenn aan het praten te krijgen, en het heeft gewerkt.

‘Ik laat me niet weggagen, weet u,’ zegt hij plotseling. ‘Volgens de weersvoorspelling is het vannacht de ideale nacht om meteoren te kijken, en ik ben van plan naar het bos te gaan, ondanks eventuele be-
zwaren.’

‘Ik wou dat ik met u mee kon,’ zegt Zwale glimlachend. ‘De Lyriden waren fantastisch vorig jaar. Ik heb mijn dienst toen kunnen ruilen zodat ik er drie nachten achter elkaar naar kon kijken.’

Glenn glimlacht terug, ondanks zijn eerdere vijandigheid jegens

Zwale. Gezien de recente gebeurtenissen voelt hij misschien wel aan dat het de moeite waard is om een bondgenoot te koesteren.

‘Ik denk dat de rest van de groep niet zo blij zou zijn om vanavond een politieman te zien. Maar er is altijd nog volgend jaar.’ Hij draait zich om naar jou. ‘Als u iets nuttigs wilt doen, zeg dan tegen Bill en zijn paganisten dat ze vanavond weg moeten blijven. U weet dat ze van plan zijn een of ander onzinritueel uit te voeren bij de stenen, toch? Ze beweren misschien dat ze eerbied hebben voor de natuur, maar dat hebben ze niet voor de doden.’

‘Lori Velvet is in de vroege uurtjes van de afgelopen nacht uit de cirkel meegenomen,’ vertel je hem, ‘en voor zover ik heb begrepen is het forensisch onderzoek van de plaats delict vanochtend afgerond. Er is geen reden waarom de Discipelen van het Groen niet zouden kunnen samenkomen in de cirkel.’

Glenn moppert afkeurend, en je vertrekt. Buiten is de straat verlaten, zonder tekenen van boze inwoners of andere herrieschoppers.

🔪 Als je A1 al in je notitieboekje hebt opgeschreven, ga dan naar **197**

🔪 Zo niet, ga dan naar **143**

5

‘Dokter,’ vraag je als je iets te binnen schiet, ‘zou Lori Velvet dit zichzelf aangedaan kunnen hebben? Is het ook maar enigszins mogelijk dat ze de wond zelf heeft toegebracht?’

De patholoog schudt haar hoofd. ‘U weet dat ik niet aan zekerheden van honderd procent doe, maar in dit geval is de kans zo klein dat die in feite nul is. De snee was te diep, met te veel overtuiging uitgevoerd.’

Je denkt na over wat dit allemaal betekent.

‘Om de een of andere reden had Lori een mes bij zich toen ze het bos in ging. Maar haar belager heeft het van haar afgepakt, haar ermee gedood, heeft vervolgens het mes op de grond laten vallen en is gevlucht. Dit roept allerlei vragen op. Hield ze het mes al vast, omdat ze haar belager zag en vreesde voor haar leven? Dat zou passen bij haar

blauwe plek en haar gil. Of is het mogelijk dat de belager wist dat ze het mes bij zich zou hebben? Droeg de moordenaar alleen maar handschoenen omdat het een koude nacht was in het bos... of had diegene ze aan met de bedoeling Lori te vermoorden?’

‘Dat is meer uw afdeling, niet de mijne,’ zegt dokter Wash. ‘En er is nog meer wat ik u moet laten zien. Kijk hier eens naar.’

Met de hulp van een assistent haalt ze het laken van Lori’s lichaam, waardoor er nog veel meer tatoeages zichtbaar worden, en draait haar dan om. Het duurt even voordat je ziet wat de dokter je wil laten zien, tussen de kronkelende vormen en kleurige patronen. Daar, tussen haar schouderbladen, is een symbool dat je eerder hebt gezien.

‘Dat is hetzelfde als wat er in het handvat van het mes is gekerfd,’ merkt McAdam op.

‘En ook op een van de Sluitstenen gekrijt,’ voeg je eraan toe.

‘Hoe oud zou u zeggen dat die tatoeage is, dokter?’

‘Lichaamsversiering dateren is altijd lastig,’ zegt ze, terwijl ze Lori’s lichaam weer op haar rug draait. ‘Dat specifieke stukje is niet heel nieuw, maar het is ook niet heel oud, want er is geen vervaging en maar weinig uitloop. Gezien het feit dat ze pas tweeëntwintig is, kan het sowieso niet meer dan drie of vier jaar oud zijn.’

Dus het is mogelijk dat Lori de tatoeage heeft laten zetten zodra ze oud genoeg was. Het moet belangrijk voor haar zijn geweest.

‘U had gelijk over de verrassingen, dokter. Dit begint zo langzamerhand een heel ingewikkelde zaak te worden.’

Dokter Wash snuift. ‘O, maar ik ben nog niet klaar. Om te beginnen is er de kwestie van de identiteit van het slachtoffer.’

‘Wat bedoelt u?’ vraagt McAdam, die naar Lori’s gezicht gebaart. ‘Ze is een rockster. Ik weet dat ze er anders uitziet zonder make-up, maar duizenden fans zouden u kunnen vertellen wie ze is. Haar bandleden hebben haar geïdentificeerd. Er is geen twijfel dat dit Lori Velvet is.’

Je ziet een glinstering in het oog van de dokter, en terugdenkend aan Lori’s raadselachtige gedrag in interviews waag je een gok over waar dit naartoe gaat.

‘Je hebt ongetwijfeld gelijk, maar ik vermoed dat de echte kwestie dieper onder de oppervlakte ligt. Dokter?’

‘Dat klopt. Namelijk: wie ís Lori Velvet? Ja, ze is een rockster. In mijn ervaring met zulke mensen is wat je op het podium, in video’s en in interviews ziet, alleen maar wat ze willen dat je ziet. In zekere zin hebben ze zichzelf geschapen, en “Lori Velvet” was daar een schoolvoorbeeld van.’

McAdam rolt met haar ogen als ze beseft wat de dokter impliceert. ‘Het is een artiestennaam.’

‘Ja en nee. Ik ging van hetzelfde uit, en probeerde uit te zoeken wat haar echte identiteit is. Wat ik ontdekte, is dat ze deze naam vrijwel zeker als artiestennaam heeft aangenomen... maar hij is ook haar wet-tige naam, want ze heeft hem laten veranderen met een eenzijdige akte. Haar geboortenaam was Lucy Isherwood, iets wat volgens mij niet algemeen bekend is. Zelfs haar Wikipediapagina vermeldt die niet.’

‘Dat zou kunnen verklaren waarom ze in interviews nooit over haar verleden praatte,’ merk je op. McAdam kijkt je verbaasd aan. ‘Ik ben dan misschien geen fan van haar muziek, maar research is research,’ zeg je. ‘Om nog maar te zwijgen over het feit dat haar verschijning wanneer ze haar personage speelde zeer gestileerd was. Als je haar zo ziet, zou je nauwelijks denken dat het dezelfde persoon was.’

‘Was ze ergens voor op de vlucht?’ oppert McAdam. ‘Ze zou niet de eerste zijn die haar naam verandert en bij het circus gaat.’

‘Inderdaad. Ik vraag me ook af of de naamsverandering en de ta-toeages rond dezelfde tijd zijn gedaan. Het goede nieuws is dat we nu tenminste weten waar we haar familieleden moeten zoeken. Misschien kunnen zij ons helpen te begrijpen wat er is gebeurd, en of het verband zou kunnen houden met de moord op haar.’

‘Ze is geboren in Londen, maar dieper heb ik niet gegraven,’ zegt dokter Wash. ‘Maar voor u met haar familie gaat praten, is er nog één ding dat u moet weten. Het spijt me u te moeten vertellen dat Lori Velvet zwanger was.’

Er daalt een stilte neer over de mortuariumruimte. Niet zozeer als gevolg van shock maar meer ter erkenning van een tragedie.

‘Het lijkt er niet op dat het zichtbaar is,’ merk je zacht op.

‘Nee, het was nog vroeg,’ legt dokter Wash uit. ‘Maar er is geen twijfel.’

‘Dus, wie was de donor?’ vraagt McAdam. ‘Ik bedoel, ze had een relatie met een vrouw, weet u nog? Emma en ik hebben onze beide kinderen geadopteerd, maar eerst werd ons ivf aangeboden. Ik neem aan dat dat hier het geval is.’

‘Maar eerder had ze een relatie met haar bandlid Aaron Warrior,’ wijs je haar erop. ‘Blijkbaar was Lori biseksueel.’

‘Aye, maar dat is maanden geleden uitgegaan. Als het zijn kind was, zou de zwangerschap al veel verder gevorderd zijn geweest.’

Dokter Wash raadpleegt haar aantekeningen. ‘Ik heb geen gegevens over ivf gevonden, wat eigenlijk impliceert dat de zwangerschap het gevolg was van de beproefde methode van geslachtsgemeenschap. Weten jullie zeker dat ze niet iets had met een man?’

‘Dat zal dan wel het geval zijn geweest,’ zeg je. ‘De vraag is, wist haar vriendin Julie daar iets van?’

Je verlaat het mortuarium in een sombere stemming. Het is al erg genoeg om te maken te hebben met de dood van een jonge vrouw, van wie je het sterke vermoeden hebt dat ze al getroebleerd was, maar de ontdekking dat ze ook een kindje in haar buik droeg, maakt het op de een of andere manier nog belangrijker om deze zaak op te lossen.

‘Denkt u dat de moordenaar het wist?’ vraagt McAdam.

‘Dan zou het iemand moeten zijn die heel dicht bij haar stond. Noch haar bandleden, noch haar regisseur slash vriendin hebben er iets over gezegd, en je mag ervan uitgaan dat ze dat wel zouden hebben gedaan als ze het wisten.’

‘Tenzij ze iets verborgen. Stel dat Julie erachter is gekomen en haar heeft vermoord in een vlaag van jaloezie? Ze wist waar Lori zou zijn, en dat ze het kostuum zou dragen.’

Je stapt in McAdams auto, klaar om terug te keren naar Grenholme.

‘Denk eraan dat de band en Julie elkaars alibi vormen. Afgezien van Lori zelf waren ze allemaal bij elkaar. Ik kan me voorstellen dat een bandlid er misschien tussenuit kon knippen zonder dat de anderen het merkten, maar het lijkt me onwaarschijnlijk dat de persoon die het daadwerkelijke filmen deed, dat zou kunnen hebben gedaan.’

Je telefoon rinkelt doordat je wordt gebeld door agent Zwale.